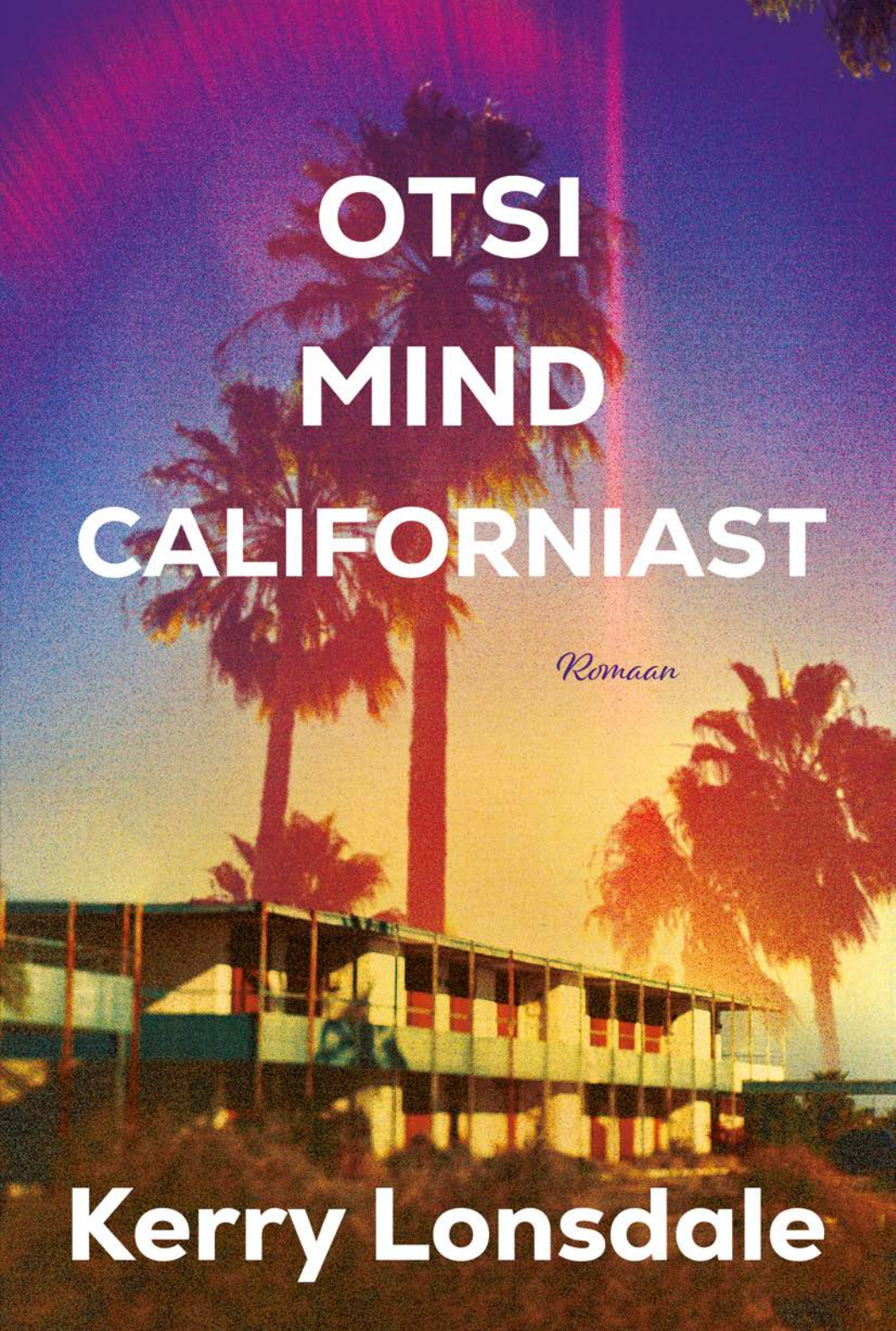
OTSI
MIND
CALIFORNIAST
Romaan
Kerry Lonsdale

Originaali tiitel:
Kerry Lonsdale
Find Me in California
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldud lugu. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori fantaasia vili või põhinevad väljamõeldisel. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste ja inimestega, olgu elus või surnud, on juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Ploy Siripant
Kaanepiltide autorid: © Quirex, © andipantz / Getty Images

Text copyright © 2024 by Kerry Lonsdale Inc. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with AJA Anna Jarota Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

E07458425
ISBN 978-9916-31-835-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Orlyle:
sõprusele, mis põhineb sõnadel,
mis on sama kestvad kui keel ise

Reede

1. PEATÜKK

MATT

Matt keerab Porschega sissesõiduteele ja pidurdab avaneva vaatepildi ees. Viisteist kolmekaupa virnadesse laotud suurt kasti tõkestavad viies reas tema teed garaaži. Lennust väsinud unesegasel pilgul jääb ta neid lihtsalt jõllitama. Keegi on saadetised sassi ajanud, sest see on netitellimuse kohta liiga suur, et seda unustada. Need kastid pole mõeldud talle.

Vaeseke, kes neid nüüd kätte ei saanud. Käes on siiski mussoonvihmahooaeg.

Ta vaatab taevasse. Vihmast rasked pilved kogunevad kiiresti ja ta ei kavatse oma hõbedast metallbeebit ööseks välja jätta. Kastid seevastu jäävad sissesõiduteele, kui nende omanik just kusagil läheduses ei ela ja neid enne vihma ära ei vii. Garaažis napib ruumi, millest ta oleks valmis loobuma.

Ta haarab telefoni ja voldib end istmelt lahti, kavatsedes kastid tee pealt eest koristada ja helistada transpordietiketil näidatud numbril. Kuid see, mida ta loeb, sunnib teda paigale tarduma. SAATJA: PROUA ELIZABETH HOLLOWAY VASTUVÕTJA: MATTHEW GATLIN.

Vanaema. Mida kuradit?

Nad pole näinud Matti kaheksateistkümnendast eluaastast saadik, kui ta vanaema juurest ja Californiast minema kolis. See oli kaksteist aastat tagasi. Häiriv on see, et vanaema teab, kus ta elab. Kuid mitte nii häiriv kui need kastid, mis tema hooleks on jäetud.

Matt tõstab käe kuklale ja vaatab kogu tänava üle. Palun ärge öelge, et järgmisena ilmub välja vanaema.

Väita, et neil on keeruline suhe, on liialdus. Nende suhe on olematu. Elizabeth Holloway tegi pärast Matti ema surma kõik, et see nii oleks. See tekitab uue mõtte...

Võib-olla on Elizabeth lõpuks maha koolenud.

Üheks toredaks, fantastiliseks hetkeks plahvatab temas rahulolev elevus. Jumal andku tema hingele rahu, kuid uskuge: sestsaadik kui ta minema kolis, on tema elu olnud parem, kui vanaema selles ei ole.

Kuid see tunne ei kesta kaua. Kui vanaema oleks surnud, oleks kastid koos seletusega otse talle saadetud. Kõne, milles teda hoiatatakse, et ta on pärinud vanaema vara, oleks olnud kena. Kirjast, milles talle vanaema surmast teatatakse, oleks täiesti piisanud. Mida iganes peale selle tülika ja soovimatu üllatuse.

Ta saab vaid ühel moel välja selgitada, mis toimub, ja peatada selle läheneva rongiõnnetuse.

Ta helistab etiketil näidatud numbril, lugedes tagastusaadressi. Kummaline, kastid saadeti Pasadenast. Vanaema elab Beverly Hillsis. Ta päris maja Matti vanavanaisalt, produtsendilt, kes teenis oma varanduse Hollywoodi kuldajastul. Matt ei suuda kujutleda, et vanaema müüs maja maha ja kolis välja.

Naishääl vastab pärast neljandat kutsungit. „Rosemonti abistatud elamise ja mäluhoolduse keskus, Julia siin. Kuhu ma kõne suunan?“

Ahah, see seletab aadressi.

Matt arvutab mõttes Elizabethi vanust ja saab tulemuseks kaheksakümmend kolm. Ta mõtleb, mida Elizabeth võis oma majaga teha.

„Elizabeth Hollowayle.“ Ta manab hääletooni neutraalseks. Tal keerab sees paljast mõttest, et peab Elizabethiga rääkima. Nii ei kavatsenud ta oma õhtut alustada. Ta on näljane ja peab tegelema vähemalt paari tuhande fotoga, mis ta rahvusvahelisel autonäitusel tegi. Pärast seitsmekümne kahe tunnist tormilist sõitu New Yorki ja tagasi Santa Fe’sse on tal ikka veel pikk õhtu ees.

„Meil ei ole siin ühtegi Elizabethi,“ ütleb naine liini teises otsas.

„Olete kindel? Sest keegi saatis mulle...“

„Üks hetk, kas te mõtlete Lizat? Meil on Liza Holloway.“

„Jaa, tema see on.“

Liinil kõlab vaikne ennast halvustav naer. „Mul tekkis korraks mäluauk. Pikk päev. Unustasin, et Liza ja Elizabeth on üks ja sama inimene. Teda kutsutakse siin Lizaks.“

Matt oleks pidanud seda mäletama. Kõik kutsusid teda Lizaks. Kõik peale tema. Talle polnud see lubatud. Talle oli ta vanaema Holloway. Alati ametlik, mitte kunagi familiaarne.

„Üks hetk. Ma ühendan teid.“ Naine jätab ta ootele.

Matt paneb telefoni teise kõrva äärde, mõtiskledes, kui lühidalt suudab ta vanaemale öelda, et too pole tema majja teretulnud, ja nende kastide sisu samuti mitte.

Ta ei pea kaua ootama, enne kui liin ühendatakse. Kuid vanaema pole see, kes kõne vastu võtab.

„Liza on praegu põetaja juures. Kas ma saan midagi edasi öelda?“ ütleb liini teises otsas olev naine. „Ta helistab tagasi.“

„Kes seal asjade eest vastutab?“ Võib-olla ei pea ta üldse vanaemaga rääkima. Keegi on hooldekodus kindlasti midagi segi ajanud.

„See peaks olema Lenore Pullen, asutuse direktor.“

„Ma räägin siis temaga.“

„Ta on praegu koosolekul. Ma suunan teid ta kõneposti.“

Uinuvad mälestused sellest, kuidas ta vanaema juurde elama saadeti, hakkavad ärkama. Vahutav vesi. Väike paat. Tühi kõht. Südamevalu, mis võttis temalt hinge ja peaaegu elu.

Ta vastab teravalt ja lühidalt. „Ei.“ Ta ei saa seda aega taaskülastada.

Siis hingab ta pahinal välja. Ta ei tahtnud niimoodi nähvata. Kuid see asi tuleb ära lahendada *kohe*. „Kuidas su nimi oligi?“

„Julia.“

„Tere, Julia. Matt siin.“

„Tere, Matt.“

Naise hääl on meeldiv, rõõmsa alatooniga. See aitab ta närve rahustada. „Kas ma saan sind kuidagi muud moodi aidata?“

„Ma loodan, et saad. Olen väsinud ja mul on pikk öö ees.“ Ta surub pöidla meelekohta, kus kõige rohkem tuikab. Kui ta kohe kanepikommi ei võta, saab tuikamisest tunni jooksul täisvõimsusel migreen. Need fotod ei saa töödeldud. Ta ei saa Road & Tracki tööd tähtajaks valmis. Dave raevub.

„Ma annan parima, et aidata, härra.“

„Ma saabusin just koju ja leidsin sissesõiduteelt viisteist kasti. On sul aimu, miks Elizabeth need mulle saatis?“

Ahhetus. „Sa oled Matt, tema tütrepoeg.“

Kahjuks küll. „Mina jah.“

„Ma ei suuda uskuda, et ma kohe aru ei saanud, kui sa Lizat küsisid. Olen rohkem väsinud, kui arvasin. Mul on nii hea meel, et sa helistasid.“

„Mis nende kastidega siis lahti on?“

„Tema ei saatnud neid. Mina saatsin.“

„Kuidas palun?“

„Ma aitasin tal pakkida ja korraldasin saatmise.“

Mattil on selle väite kohta nii palju küsimusi. Üks neist tõuseb pinnale. „Miks sa ette ei helistanud ega hoiatanud? Hoiatus oleks olnud kena.“

„Lenore helistas. Üsna mitu korda.“

„Millal? Tühja kah.“ Ta ei pea oma kõneregistrit vaatama, nägemaks, et seal on tõenäoliselt mitu vastamata kõnet Rosemonti direktorilt. Ta ei kuula oma kõneposti ja vastab harva tundmatutelt

numbritelt tulnud kõnedele. Selle jaoks on tal Dave. Tema partner tegeleb asjade äripoolega, raamatutega, millesse Matt on pilte teinud, ja peab lepinguläbirääkimisi.

„Tal pole kedagi teist, Matt. Ta tahtis, et ma kõik ära viskaksin. Ma näen, et ta pole sentimentaalne, kuid ma ei suutnud taluda mõtet, et ta jääb kõigest ilma, sest peab välja kolima, niisiis veensin teda asju sulle saatma."

„Ma ei mõista." Matt on segaduses. Miski, mida naine rääkis, ei kõlanud mõistlikult, eriti see, et vanaemal pole kedagi teist. Tal on hulgaliselt sõpru, inimesi, kes tema arvates väärisid ta tähelepanu rohkem kui lapselaps.

„Ma ei peaks seda rääkima. Pole minu asi seda öelda." Ta tasandab vandeseltslaslikult häält. „Liza on laostunud."

Matt turtsatab. „See on absurdne." Vanaema põlvneb Hollywoodi kuningatest. Ta mäletab ikka veel, kui suurt aukartust ta tundis, kui esimest korda vanaema paleetaolisse kahekorruselisse majja astus. Vanaema jõukus ületas kümneaastase poisi kujutlusvõime piire.

„Ta on meiega alles aasta olnud, ja tõsi on see, et ta ei ole meie kõige meeldivam asukas. Kuid keegi ei vääri koduta jäämist, isegi mitte Liza."

„Millest sa räägid?"

„Lizal on raha otsas, ja mees, kelle ta enda eestkostjaks volitas, on kadunud. Keskus tõstab ta viie päeva pärast välja."

Viie päeva pärast?

Empaatia täidab Matti rinna, kuid ta teeb sellele jamale kohe lõpu. Ta ei hakka vanaemale kaasa tundma.

„Mis minul sellega pistmist on?"

„Ta on määranud sind oma teiseks eestkostjaks ja sa oled ta ainus elusolev sugulane. Sa pead talle järele tulema."

„Tulen ma ikka küll." Mõte lipsab suust enne, kui ta seda tsenseerida jõuab.

„Matt," palub naine, ja meest valdavad kohe süümepiinad. Mitte sellepärast, mida ta just ütles, vaid sellepärast, mida Julia temast

tõenäoliselt arvab. Ta kõlab nagu sitapea. Ta ilmselt ongi seda. Kuid Elizabeth on temas alati halvima esile toonud. „Tal pole kedagi teist."

Matt vandus, et ei ohverda vanaema meelerahu nimel enam kunagi oma tervet mõistust. Ta on mälestusi sellest eluperioodist aastaid luku taga hoidnud. Ta ei tohi valvsust kaotada ja riskida neid välja lastes Julia – või vanaema – südame murdmisega. „Miks ma sellest alles nüüd kuulen? Mis juhtus kolmekümnepäevase etteteatamisega?"

„Proua Pullen on püüdnud sind kätte saada."

Just. Vastamata kõned.

„Kas ma võin talle öelda, et oled tulemas?" küsib Julia.

Matti pilk liigub sissesõiduteed ummistavatele kastidele ja mõtted veerevad ajas tagasi. Talle meenuvad kõik need asjad, millest Elizabeth talle ei rääkinud ega tema heaks ei teinud. Lohutus, mida ta ei pakkunud, ja armastus, mida ta tagasi hoidis, kui Matt oli kõige haavatavam.

Ei, ta ei ole tulemas.

„Elizabeth Holloway on leidlik naine. Küll ta välja mõtleb, kuhu elama minna, senikaua kui see koht pole minu juures."

Nende sõnadega lõpetab ta kõne.

2. PEATÜKK

JULIA

Julia jääb, suu ammuli, telefonitoru vaatama. Undav toon Matti lõppenud kõnest on piisavalt vali, kuigi ta hoiab toru peast eemal.

Liza mainis, et nad on tütrepojaga teineteisest võõrdunud, kuid ei öelnud Juliale, et ta lapselaps on sõna otseses mõttes jäme.

Ta tahaks mehe iseloomuvigade nimekirja lisada ka *hoolimatu, tänamatu* ja *lugupidamatu.* Matt hülgas hapra kaheksakümne kolme aastase naise ja talle polnud mingi probleem seda Juliale näkku öelda. Või täpsemalt kõrva.

Julia paneb nördinult toru hargile. Nende kahe vahel on ilmselt mingi kiil.

Ta vältis Lizalt küsimist, mis nende kahe vahel juhtus, sest ei tahtnud nina võõrastesse asjadesse toppida. Liza ei kõhkleks, kui oleks vaja Juliat paika panna. Kuid tal on Lizast kahju. Nii palju kui ta näinud on, ei käi Lizal regulaarselt külalisi peale tema nüüdseks kadunud eestkostja.